

ning, som er anbefalet af det største mindretal i kommissionen.

I overensstemmelse hermed foreslås det, at § 1 i lov nr. 421 af 15. juni 1973 om radio- og fjernsynsvirksomhed ændres, således at Danmarks Radios eneret til spredning af lyd- og billedprogrammer til almenheden ophæves og der skabes grundlag for, at andre foretagender kan få tilladelse til at drive tv-virksomhed uafhængigt af Danmarks Radio.

Med henblik herpå foreslås nedsat et nævn, som indledningsvis får til opgave at udarbejde forslag til de nærmere regler om vilkårene for at opnå tilladelse til at drive sådan virksomhed. Nævnet skal endvidere udarbejde forslag til nærmere regler om virksomhedens finansiering og organisation m.v.

Specielt med hensyn til finansieringen af et nyt tv-2 er det kulturministeriets opfattelse, at programvirksomheden i en ny tv-kanal ikke alene bør finansieres gennem opkrævning af licensafgift. Der bør åbnes mulighed for reklamefinansiering i et vist omfang, således at reklamer kan udsendes i blokke på nærmere fastsatte tidspunkter. Der skal samtidig udarbejdes regler, der sikrer, at annoncerne ikke kan få indflydelse på programindholdet.

Det er ministeriets opfattelse, at en række af de regler, som nævnet skal udarbejde forslag til er regler, som ved en kommende lovrevision bør optages i loven om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet skal forestå oprettelsen og driften af de nye sendestationer på samme måde som man hidtil har forestået oprettelsen og driften af de radiofoni- og fjernsynsstationer, som benyttes af Danmarks Radio.

Midlerne til finansiering af det nye sendernet skal tilvejebringes ved en særlig bemyndigelse til ministeren for offentlige arbejder til lånoptagelse.

Med de foreslåede ændringer i lovens § 3 sker der en delvis genfremsettelse af det i folketingsåret 1982-83 fremsatte forslag til lov om ændring i radioloven vedrørende fordeling af radio- og fjernsynsprogrammer ved hjælp af fællesantenneanlæg m.v., jfr. Folketingstidende 1982-83, sp. 10717 og 11333, A., sp. 4359 og B., sp. 2863.

I den gældende lovs § 3 er det bestemt, at fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, der anvendes til privatbeboelse, kun må benyttes til fordeling af Danmarks Radios programmer og de programmer, der indgår i den særlige forsøgsvirksomhed i henhold til lovens §§ 1, stk. 2 og 2, stk. 2, samt af programmer fra udenlandske radiospredningsinstitutioner, og at denne fordeling kun må

ske uden ændringer og samtidig med, at udsendelserne finder sted.

Ifølge § 3, stk. 3, kan forbudet imod at anvende fællesantenneanlæg m.v. til at fordele andre end de omtalte programmer fraviges efter regler, der fastsættes af ministeren for kulturelle anliggender efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder og Radiorådet. Af de bemærkninger, der ledsagede forslaget til loven af 1973, fremgår det imidlertid, at der sigtedes til anlæg, som »kun giver mulighed for tilslutning af relativt få modtageapparater. De regler, der kan fastsættes herom af ministeren for kulturelle anliggender bør indeholde generelle kriterier for en afgrænsning af de »små« fællesantenneanlæg m.v., der kan holdes uden for den almindelige regulering«.

Begrænsningen i sigtet med denne bestemmelse skal ses i lyset af, at 1973-lovforslaget også indeholdt bestemmelser, der skulle skabe hjemmel for selvstændig programvirksomhed ved hjælp af kabelanlæg inden for lokale områder på kommunens eller amtskommunens ansvar – bestemmelser, der under folketingets behandling af forslaget udgik og afløstes af hjemmelen for de forsøg med lokal programvirksomhed ved hjælp af kabelanlæg, der blev gennemført 1974-77.

Hjemmelen til at udstede regler angående de »små« fællesantenneanlæg m.v. er ikke blevet benyttet.

Fællesantenneanlæggenes virksomhed er således efter den gældende lovgivning begrænset til fordeling af danske programmer og udenlandske programmer, som de ved hjælp af deres antenneudstyr kan modtage direkte fra udenlandske radiospredningsinstitutioner. Anlæggene må ikke fordele udenlandske radio- eller fjernsynsprogrammer, som vil kunne fremføres til dem pr. kabel eller ved hjælp af radiokædeforbindelser, ligesom de heller ikke må fordele programstof, overført via såkaldte kommunikationssatellitter, hvis transmissioner ikke er bestemt til direkte at kunne modtages af almenheden og derfor ikke udgør »radiospredning«.

I de senere år har ministeriet for offentlige arbejder modtaget et antal ansøgninger fra fællesantenneforeninger m.v., som har ønsket at få fremført udenlandske nabolandsprogrammer pr. kabel eller radiokædeforbindelse eller som har ønsket tilladelse til at modtage og fordele tv-programmer, der overføres via kommunikationssatellitter.

Disse ansøgninger har ikke kunnet imødekommes dels på grund af reglen i radiolovens § 3 dels – i nogle tilfælde – på grund af bestemmelsen i ministeriet for offentlige arbejders bekendtgørelse nr. 481 af 8. september 1981, hvorefter oprettelse-